

ADDERBLAAS

Blijf ver uit de buurt van Orion Lake.

De meeste gelovige of spirituele mensen die ik ken – en de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat dat meestal het type mensen is dat in een of andere vage heidense commune in Wales terecht komt, of anders zijn het doodsbangе tovenaarskinderen die zijn weggestopt in een school die ze probeert te vermoorden – bidden regelmatig tot een welwillende en liefhebbende alwetende godheid met de vraag of die hun door middel van wonderen en voortekenen van nuttig advies wil dienen. Als dochter van mijn moeder kan ik met enig gezag beweren dat het ze niet zou aanstaan als ze hun zin kregen. Je wilt helemaal geen mysterieus advies zonder enige uitleg van iemand van wie je weet dat die het beste met je voorheeft en wiens oordeel altijd en immer juist, rechtvaardig en recht in de roos is. Óf diegene draagt je op iets te doen wat je toch al wilde doen, en in dat geval heb je helemaal geen advies nodig, óf diegene draagt je op precies het tegenovergestelde te doen, en in dat geval moet je kiezen: mokkend het advies opvolgen, als een klein meisje dat wordt gedwongen haar tanden te poetsen en op een redelijk tijdstip naar bed te gaan, of het negeren en grimmig je eigen gang gaan in de wetenschap dat die keuze gegarandeerd tot pijn en ellende leidt.

Als je je afvraagt voor welke optie ik koos, dan ken je me klaarblijkelijk niet goed, want pijn en ellende waren onmiskenbaar mijn eindstation. Ik hoefde er niet eens bij na te denken. Het briefje van mijn moeder was eindeloos goedbedoeld, maar het was niet erg

lang: *Mijn lieve meisje, ik houd van je, wees moedig en blijf ver uit de buurt van Orion Lake.* Ik las het met één blik en scheurde het toen onmiddellijk in stukjes, omringd door het gekrioel van kleine eerstejaars. Ik at het stukje met Orions naam erop zelf op en deelde de rest meteen uit.

‘Wat is dit?’ vroeg Aadhya. Ze keek me nog steeds met samengeknepen ogen van verontwaardiging aan.

‘Het vrolijkt je op,’ zei ik. ‘Mijn moeder heeft het in het papier-tje gestopt.’

‘O ja, je móéder, Gwen Higgins,’ zei Aadhya op nog koelere toon. ‘Over wie je ons allemaal zo vaak hebt verteld.’

‘Ach, eet toch gewoon op,’ zei ik met alle kribbigheid die ik kon opbrengen nadat ik zojuist mijn eigen stukje had weggewerkt. Het kostte me maar weinig moeite om die kribbigheid op te roepen. Ik kan niets bedenken – zelfs niet de zon, de wind of een nacht slapen in een veilige omgeving – wat ik hierbinnen ook maar bij benadering zo erg heb gemist als mijn moeder, dus dat was wat de spreuk me schonk: het gevoel dat ik met opgetrokken benen en mijn hoofd op haar schoot op haar bed lag terwijl ze teder over mijn haar streek; de geur van de kruiden waarmee ze werkt, het zachte gekwaak van kikkers door de open deur en de geur van natte aarde tijdens een lente in Wales. Het zou me enorm hebben opgevrolijkt als ik me niet tegelijkertijd diep bezorgd had afgevraagd wat ze me duidelijk probeerde te maken over Orion.

De amusante mogelijkheden waren eindeloos. De best denkbare was dat hij was gedoemd om op gruwelijke wijze jong te sterven, wat gezien zijn voorliefde voor het uithangen van de held toch al redelijk voor de hand lag. Helaas was verliefd worden, of wat het ook was, op een verdoemde held niet het soort gevaar waarvoor mijn moeder me zou waarschuwen. Ze is een overtuigd aanhanger van de ‘pluk heden de dag, want morgen is het te laat’-filosofie.

Mijn moeder zou me alleen waarschuwen dat ik iets moest vermijden als het slecht was, nooit als het alleen maar pijnlijk zou

zijn. Dus kennelijk was Orion de briljantste malefist aller tijden, die zijn smerige plannetjes verhulde door keer op keer alle anderen het leven te redden, alleen maar zodat hij, weet ik veel, ze later zelf zou kunnen vermoorden? Of misschien was mijn moeder bang dat hij me zo op de zenuwen zou werken dat hij mij ertoe zou drijven de briljantste malefist aller tijden te worden, wat aannemelijker was, aangezien dat schijnbaar toch al voor mij in het verschiep lag.

Natuurlijk was de meest voor de hand liggende mogelijkheid dat mijn moeder het zelf niet eens wist. Ze had gewoon een slecht voorgevoel over Orion, om redenen die ze me nooit duidelijk had kunnen maken, al had ze me een brief van twintig kantjes geschreven. Zo'n slecht gevoel zelfs dat ze helemaal naar Cardiff was gelift om de dichtstbijzijnde aanstaande eerstejaars op te zoeken en zijn ouders had gevraagd om haar één gram wegende briefje aan mij door te geven. Ik gaf Aaron een por tegen zijn schriële schouderdje. 'Hé, wat heeft mijn moeder je ouders eigenlijk gegeven in ruil voor het meebrengen van dat briefje?'

Hij draaide zich om en zei onzeker: 'Volgens mij niks? Ze zei dat ze niks had om mee te betalen, maar ze vroeg of ze hen onder vier ogen mocht spreken, en toen gaf ze het briefje aan mij en kneep mijn moeder wat tandpasta uit de tube om er ruimte voor te maken.'

Dat klinkt misschien alsof het niks voorstelt, maar niemand verspilt ook maar iets van zijn ontoereikende toegestane gewicht voor vier jaar school aan doodgewone tandpasta; zelf poets ik mijn tanden met baksoda uit de voorraadkasten van het alchemielab. Als Aaron tandpasta had meegebracht, dan was die op de een of andere manier betoverd: nuttig als je de eerstkomende vier jaar geen tandarts te zien zult krijgen. Dat ene kneepje had hij makkelijk met iemand met erge tandpijn kunnen ruilen voor een week lang extra avondmaaltijden. En zijn ouders hadden dat van hun eigen kind afgepakt – mam had zijn ouders gevraagd dat van hun eigen kind af te pakken – alleen om mij die waarschuwing te geven.

‘Geweldig,’ zei ik verbitterd. ‘Hier, neem een hapje.’ Ik gaf hem ook een van de stukjes van het briefje. Waarschijnlijk kon hij dat uitstekend gebruiken, nu hij pas de Scholomance in was gezogen. De school is te verkiezen boven de vrijwel onvermijdelijke dood die tovenaarskinderen in de buitenwereld wacht, maar het scheelt niet veel.

Op dat moment ging het buffet open, en de stormloop die volgde verstoorde mijn gepieker, maar terwijl we in de rij gingen staan vroeg Liu zachtjes: ‘Gaat het wel?’

Ik keek haar alleen maar niet-begrijpend aan. Niet omdat het leek of ze gedachten kon lezen of zo; ze had gewoon oog voor detail en een talent voor het leggen van verbanden. Ze wees naar mijn broekzak, waar ik de laatste snipper van het briefje in had gestopt, het briefje waarvan ik de inhoud niet had vermeld, zelfs niet toen ik stukjes ervan, met een betovering die elke vorm van gepieker had moeten onderdrukken, had uitgedeeld. Ik was vooral in de war omdat... ze het vroeg. Ik was het niet gewend dat anderen naar mijn welzijn informeerden of het zelfs maar in de gaten hadden als ik van streek was. Tenzij ik zo van streek raak dat ik de indruk wek dat ik elk moment iedereen om me heen in de fik kan steken, wat om eerlijk te zijn met enige regelmaat gebeurt.

Ik moest er even over nadenken voor ik besloot dat ik eigenlijk niet over het briefje wilde praten. Die mogelijkheid had ik nooit gehad. En dat ik die nu wél had, betekende dat ik niet tegen Liu loog toen ik knikte ten teken dat het inderdaad wel ging en tegen haar glimlachte, een beweging die een vreemd, rekkelig gevoel om mijn mond veroorzaakte waaraan ik niet gewend was. Liu glimlachte terug, en toen stonden we in de rij en concentreerden we ons allemaal op het vullen van onze dienbladen.

In het gedrang waren we onze eerstejaars kwijtgeraakt: zij zijn, natuurlijk, als laatste aan de beurt en wij hadden nu het twijfelachtige voorrecht om als eerste te mogen. Maar niets weerhoudt je ervan om iets extra’s mee te nemen voor een ander, als je je dat

kunt veroorloven, en in elk geval vandaag kon dat. De muren van de school waren nog steeds een beetje warm van de eindejaarsreïning. Alle maleficaria die niet tot as waren geblakerd, kropen net weer een beetje uit de donkere hoekjes waarin ze zich hadden verstoppt, dus de kans dat het voedsel besmet zou zijn was kleiner dan ooit. Daarom nam Liu extra pakjes melk mee voor haar neefjes en pakte ik, met enige tegenzin, een extra portie pasta voor Aaron. Formeel kon hij nergens aanspraak op maken voor het meebrengen van dat briefje, tenminste, niet bij mij. Volgens de etiquette van de Scholomance wordt dat soort dingen allemaal in de buitenwereld afgehandeld. Maar in de buitenwereld had hij er immers ook niets voor gekregen.

Het was raar om bijna als eerste de rij te verlaten en de vrijwel lege kantine in te lopen terwijl de enorm lange sliert leerlingen zich nog drie rijen dik langs de wanden uitstrekte. De tweedejaars stootten de eerstejaars aan en wezen op de plafondtegels, de afvoerputten en de luchtroosters in de muren, die ze in de toekomst maar beter in de gaten konden houden. De laatste ingeklapte tafels schuifelden terug naar de open ruimte die was gecreëerd voor de instroom van eerstejaars en klaptten zichzelf met veel gepiep en gebonk op de juiste plek weer uit. Mijn vriendin Nkoyo – kon ik haar ook als een vriendin beschouwen? Ik vermoedde van wel, maar ik had nog geen formele, in steen gebeitelde bevestiging ontvangen, dus ik stond mezelf toe nog even te blijven twijfelen – had met haar beste vrienden helemaal vooraan gestaan. Ze zat aan een uitstekende tafel, in de ring die zich precies tussen de muren en de rij bevond, met erboven slechts twee plafondtegels; de dichtstbijzijnde afvoerput was vier tafels verderop. Ze was moeilijk over het hoofd te zien toen ze zich lang maakte en ons wenkte, want ze droeg een splinternieuw topje en een wijde broek, beide met een prachtig dessin van door elkaar heen lopende golvende lijntjes waarin, zo wist ik bijna zeker, betoveringen waren geweven. Dit is de jaarlijks terugkerende dag waarop iedereen die ene nieuwe

outfit per jaar aantrekt die de meesten van ons hebben meegenomen – mijn eigen extra kleding was helaas tijdens het eerste jaar verbrand – en deze had ze duidelijk bewaard voor het laatste jaar. Jowani kwam met twee grote kannen water aangelopen terwijl Cora zich over de beschermingsspreuken ontfermde.

Het was raar om door de kantine naar hen toe te lopen en bij hen aan tafel te gaan zitten. Zelfs als we niet zo nadrukkelijk waren uitgenodigd, zouden er nog een heleboel goede tafels over zijn geweest, plus alle slechte. Tot dan toe had ik een heel enkele keer uit verschillende tafels kunnen kiezen, maar dat was altijd een slechte, riskante gok geweest omdat ik te vroeg naar de kantine was gegaan, meestal uit wanhoop omdat ik te veel dagen achter elkaar pech had gehad met mijn maaltijden. Nu was het gewoon... gewoon. Alle anderen die om me heen aan een tafel gingen zitten, waren ook derdejaars, of beter gezegd, laatstejaars, en de meeste kende ik misschien niet van naam, maar wel van gezicht. Ons aantal was inmiddels teruggebracht tot een stuk of duizend. We waren met zestienhonderd begonnen. Dat klinkt afschuwelijk, alleen zijn er gewoonlijk aan het begin van het laatste jaar nog geen achthonderd leerlingen over. En gewoonlijk overleeft nog niet de helft van hen de examendag.

Maar ons jaar had een fikse spaak in het wiel gestoken, en die spaak schoof op dat moment naast me aan tafel. Nkoyo kon zich nog net beheersen tot Orion en ik zaten, maar toen flapte ze eruit: 'Is het gelukt? Hebben jullie de installatie gerepareerd?'

'Hoeveel mals zaten er beneden?' vroeg Cora tegelijkertijd, dwars door haar heen, terwijl ze zich buiten adem op haar stoel liet vallen, met haar hand nog op de opening van het kannetje dat ze had gebruikt om een omgevingspreuk om de tafel heen te sprenkelen.

Ze deden naar de maatstaven van de Scholomance-etiquette niet eens onbeschoft: ze hadden het volste recht om ons dat te vragen, aangezien zij de tafel hadden bemachtigd. Dat is een meer

dan eerlijke ruil voor informatie uit de eerste hand. Andere laatstejaars waren druk bezig alle aangrenzende tafels in beslag te nemen – waardoor we werden omringd door een solide veiligheidsordon – zodat ze goed konden meeluisteren. Degenen die het verst weg zaten, bogen zich met een hand achter hun oor schaamteloos naar ons toe terwijl hun vrienden hun rugdekking boden.

Iedereen op school was al op de hoogte van één belangrijk feit, namelijk dat Orion en ik tegen alle verwachtingen in levend waren teruggekeerd van ons gezellige uitstapje naar de examenhal die ochtend. Maar ik had me de rest van de dag verschanst in mijn kamer, en Orion vermeed sowieso altijd al andere mensen, tenzij die op dat moment dreigden te worden verslonden door mals. Dus alles wat ze hadden gehoord, was hun via het filter van het roddelcircuit ter ore gekomen, en dat is geen vertrouwenwekkende bron van informatie als je ervan afhankelijk bent om in leven te blijven.

Ik zat er niet bepaald op te wachten om die recente ervaring opnieuw te beleven, maar ik wist dat de anderen recht hadden op wat ik hun kon geven. En er bestond geen twijfel over dat ik degene was van wie het antwoord moest komen, want voor het buffet was opengegaan had ik opgevangen dat een van de andere laatstejaars uit New York Orion een vergelijkbare vraag stelde, en hij had een beetje aarzelend geantwoord: ‘Volgens mij ging het wel goed? Ik heb er eigenlijk niet veel van gezien. Ik heb gewoon de mals op afstand gehouden tot ze klaar waren, en toen werden we terug naar boven gesleurd.’ Het was niet eens dikdoenerij, dat was letterlijk wat hij vond van de hele onderneming. Midden in de examenhal een stuk of duizend mals aflachten? Dagelijkse kost. Ik had bijna medelijden gekregen met Jermaine, die had gekeken alsof hij een belangwekkend gesprek probeerde te voeren met een bakstenen muur.

‘Héél veel,’ zei ik droogjes tegen Cora. ‘Het was er bomvol en ze hadden allemaal razende honger.’

Ze slikte en beet op haar lip, maar knikte.

Toen zei ik tegen Nkoyo: 'De laatstejaars artfisten dachten in elk geval dat ze het voor elkaar hadden. En het heeft ze meer dan een uur gekost, dus ik mag hopen dat ze niet hebben staan lum-melen.'

Ze knikte met een gezicht waar de spanning van afdroop. Het was zeker geen academische vraag. Als we de installatie beneden in de examenhal daadwerkelijk hadden weten te repareren, dan zouden dezelfde machines die twee keer per jaar hierboven alles reinigen door de mals weg te branden die de gangen en leslokalen teisterden, daar beneden hetzelfde hebben gedaan. Dan zouden ze dus, als het goed was, een substantieel deel van de veel grotere en gevaarlijkere mals hebben uitgeroeid die in de examenhal rondhingen in afwachting van het examenbuffet, bestaande uit laatstejaars. Wat betekende dat waarschijnlijk een heleboel examenleerlingen het hadden gehaald. En veel belangrijker nog, dat een heleboel leerlingen van onze examenklas een betere kans maakten om het te halen.

'Denk je echt dat ze er veilig uit zijn gekomen? Clarita en de anderen?' vroeg Orion, terwijl hij fronsend staaarde naar het prakje dat hij aan het maken was van aardappelen, erwten en wat de kantine 'blinde vink' noemde en wat gelukkig inderdaad alleen een rolletje gehakt in een plakje spek bleek te zijn. Op een slechte dag zouden het echte vinken zijn geweest. Het eten was zelfs nog warm, want het dampde zowaar, niet dat Orion oog had voor dat miraculeuze feit.

'Daar komen we aan het eind van het schooljaar wel achter, als wij aan de beurt zijn om door de mangel te worden gehaald,' zei ik. Als we de installatie níét aan de praat hadden gekregen, dan waren de laatstejaars die ons waren voorgegaan uiteraard gedumpt te midden van een uitgehongerde en opgefokte horde toch al uiterst valse maleficaria en waren vele van hen waarschijnlijk aan stukken gereten voor ze de poort zelfs maar hadden bereikt. En dan zou onze klas over iets minder dan driehonderdvijfenzestig

dagen net zo'n geweldige belevenis te wachten staan. Een verrukkelijke gedachte, en ik had het dan ook net zozeer tegen mezelf als tegen Orion toen ik eraan toevoegde: 'En aangezien we er eerder toch niet achter kunnen komen, heeft het absoluut geen zin om erover te piekeren, dus wil je stoppen met het mishandelen van je onschuldige maaltijd? De eetlust vergaat me.'

Hij keek me met sarcastisch rollende ogen aan en schoof bij wijze van antwoord met een dramatisch gebaar een enorme lepel vol in zijn mond. Dat gaf zijn brein echter de kans te ontdekken dat hij een ondervoede tienerjongen was, en al snel zat hij met volle aandacht zijn bord leeg te schoffelen.

'Als het inderdaad is gelukt, hoelang denk je dan dat het blijft werken?' vroeg een van Nkoyo's andere vriendinnen, een meisje uit de Lagos-enclave die de een-na-laatste stoel van de tafel in beslag had genomen, gewoon om erbij te kunnen zijn. Weer een goede vraag waar ik geen antwoord op had, aangezien ik zelf geen artfist was. Het enige wat ik had meegekregen van het werk dat achter me werd verricht – in het Chinees, een taal die ik niet sprak – was de regelmaat waarmee er woorden over de lippen van de artfisten waren getuimeld die hadden geklonken als gevloek. Zelfs dat was Orion ontgaan, want hij had een eindje voor ons gestaan om de mals met tientallen tegelijk te doden.

Aadhya antwoordde in mijn plaats. 'De keren dat de Manchester-enclave de installatie in de examenhal heeft gerepareerd, hielden de reparaties minstens twee jaar, soms zelfs drie jaar stand. Ik gok dat hij in elk geval dit jaar nog blijft werken, en het jaar erna misschien ook nog.'

'Maar niet... langer,' zei Liu zachtjes met een blik op haar neefjes, die nu aan een eigen tafel zaten, samen met Aaron en Pamyra, het meisje dat de brief voor Aadhya had meegebracht. Ze werden omringd door een mooie, forse groep andere eerstejaars, het soort groep waarop meestal alleen enclavekinderen konden rekenen. Wat me verbaasde, tot ik beseftte dat ze zo dicht in de buurt waren

geweest van Orion, held van de dag, dat zijn roem een beetje op hen was afgestraald. En toen kwam de gedachte bij me op dat een deel van die roem misschien zelfs van mij afkomstig was, aangezien ik in de ogen van alle eerstejaars nu een verheven laatstejaars was, die bovendien mee was geweest op de missie naar de examenhal, en niet langer de griezellige paria van mijn leerjaar.

En... ik was in níemands ogen meer de griezellige paria. Ik had een examenverbond met Aadhya en Liu, een van de eerste verbonden die in ons leerjaar waren gevormd. Ik was uitgenodigd aan een van de veiligste tafels in de hele kantine, door iemand die keuzes had. Ik had vrienden. En dat voelde nog onwerkelijker dan het feit dat ik lang genoeg in leven was gebleven om het tot laatstejaars te schoppen, en dat had ik te danken, honderd procent te danken, aan Orion Lake, en eigenlijk kon het me niet schelen wat voor prijskaartje daaraan zou blijken te hangen. Er zou er ongetwijfeld een zijn. Mijn moeder had me niet voor niets gewaarschuwd. Maar het kon me niet schelen. Welke prijs er ook op stond, ik zou hem betalen.

Zodra ik het op die manier voor mezelf had geformuleerd, maakte ik me geen zorgen meer over mijn briefje. Ik hoefde niet eens meer te wensen dat mijn moeder het niet had gestuurd. Ze móést het wel sturen, omdat ze van me hield en ze het verschil niet eens zou zien tussen Orion en een koude Welshcake. Ze móést me wel waarschuwen als ze wist dat ik vanwege hem een gevaarlijk pad was ingeslagen. En ik kon haar liefde koesteren en voelen en desondanks besluiten dat ik bereid was de prijs te betalen. Ik stak mijn vingers in mijn zak om het laatste snippertje aan te raken dat ik had bewaard, het stukje met MOEDIG erop. Die avond voor ik ging slapen at ik het op, in mijn smalle bed op de onderste verdieping van de Scholomance, en ik droomde dat ik weer klein was en door een uitgestrekt weiland vol hoog gras rende, met overal om me heen hoge bloemen met paarse kelken, in de wetenschap dat mijn moeder vlakbij was, me in de gaten hield en blij was dat ik zo gelukkig was.